

NOI REGLEMENTĂRI DE ASUPRIRE A ȚĂRANILOR

Pentru cei ce se socoteau minori "agățați" de școală", pentru că vacanțele să le fie folositoare, s-a inventat munca voluntar-obligatorie.

Hotărârea CC. al P.M.R. și Consiliul de Miniștri privind întreținerea culturilor, pregătirea și executarea la timp a străngerii recoltei pe 1951 (publicată în Buletinul oficial 58/24 Mai 1951) cerea la punctul 5(implicarea în muncile agricole a celor ce reprezentau viitorul comunismului) precizând "strângerea spicelor este obligatorie imediat după recoltare .Organizația U.T.M. va face_ o largă mobilizare pentru această acțiune".

Se făcea și o excepție pentru șoimii patriei. Dar dacă voiau și aceștia puteau să se țină de fusta mamei pentru acomodare cu atmosfera și ritmul muncii socialiste: toți pentru unu, unu pentru toți.

După modelul sovietic, conducătorii împuși țării, au pregătit din primăvară și pe 15 Martie 1950 , Teohari Georgescu, Iosif Chisinevski, Vasile Luca, Ana Pauker, Gheorghe Gheorghiu Dej și Dumitru Coliu au semnat H.C.M-ul. 344/15 Martie 1951 cu privire la mutarea persoanelor ce ar dauna "construirii socialismului" și au însărcinat o Comisie Centrală compusă din cinci persoane care să "ducă la îndeplinire ordinul: Alexandru Draghici , Marin Jianu, general Mihas Burca, gen.lt. de miliție Pavel Cristescu și gen.maior de securitate Vladimir Mazuru.

4 0.3 2 0 - cifra nereală, oficială
Între 6 0.0 00 și 10 0. 000- apropiată de realitate

Sunt cifre manevrate de comisia celor cinci care au participat la acțiunea declanșată în noaptea de 18/19 Iunie 1951, între localitățile Beba Veche și Gruia, pe o adâncime între 25-30 km. urmărindu-se distrugerea satului, această cetate a rezistenței prin degradarea spirituală și lichidarea proprietății private și a omului, cel mai prețios capital. Minciuna oficială era că dislocarea lor se făcea ca fiind "dăunători construirii socialismului prin manifestările fata de poporul muncitor".

Printre cei expulzați de pe frontiera sud-vestică a Țării se numărau: BASARABENI (8477), MACEDONENI (3557), SÂRBI (1.054), ȘVABI (871 familii sau 2601 persoane) și alte categorii precum: cărciumarii și chiaburii (19.034) cei mai numeroși...Bulgarii cei mai puțini...Au fost ridicăți din 203 localități (pe când oficialii indică 172). Aceste cifre oficiale sunt mincinoase. Șvabii o dovedesc.

Pregătirile au fost strict secrete, ca pe front, punându-se la dispoziția celor peste 20.000 cadre militare un număr de 2955 camioane și 6.191 vagoane pentru a-i duce până la Lehliu. De acolo , împrăștiți în 18 aglomerări pe Bărăgan, unde fiecărei familii i se rezervaseră 4 țărugi între care să se chivernisească, având drept acoperiș cerul și mila lui Dumnezeu. În aceea căldura insuportabilă de Rusalii, îi aștepta pe "teren" câte un butoi cu apă în care înotau viermii.

Asupra modului de transport s-au scris multe cărți, nu destule însă să cuprindă suferința de neimaginat a oamenilor duși ca să se îngroape de vii în bordeie.

Autori ca Miodrag Milin și Liubomir Stepanov (în Golgota Bărăganului), Viorel Marineasa și Daniel Vighi (în Rusalii -51) și Smaranda Vultur(în Istorie trită-Istorie povestită), sunt cu toții de acord că cifrele oficiale sunt cu mult sub realitate.

Redactorul Franz Schuttack este de părere ca în Bărăgan au fost deportați în Iunie 1951 circa 30.000 șvabi bănățeni, între care se găseau chiar supraviețuitori ai deportărilor din Donbas. Dintre șvabi, în jur de 1.000 și-au pierdut viața .

Dar cea mai valoroasă lucrare la capitolul șvabilor este cea a lui Heinrich Freihoffer (șvab bănățean), publicată în 1981 sub titlul "SKLAVEN IM BĂRĂGAN", apărută la Deggendorf, care în 400 de pagini cu appendix documentar cuprinde fotografii și hărți. Zguduitoare sunt "fragmente din deportare", iată din RUSALII -51, unele de neimaginat și care definesc genocidul comunist:

"..în cele din urmă acești gealați(criminali) i-au luat pe tata și pe mama și i-au aruncat în camion, ca și cum ar fi fost niște obiecte fără nici o valoare.(Stoinel Ilie din Dalboset...)

Alt episod și mai dramatic:

"Ne-am așezat într-un lan de grâu înconjurați de tancuri, cuiburi de mitralieră, soldați din cinci în cinci metri. Optsprezece zile am suferit de sete. deoarece ne aduceau apa în cisterne cu miros de gaz, puțină și murdară... În aceste săptămâni mi-a murit de dezinterie copilul de zece luni. L—am îngropat eu și cu soția și cu milițianul la spate, ca pe un câine."

Să nu uităm ca în același timp se omora în reeducarea din Gherla, se extermina în lagărele de munca, se omorau țărani în sate. . ." Acesta era genocidul generalizat.

Mai putem trage o concluzie, ca românii aplicând sistemul sovietic i-au depășit pe ruși. Pe când aceștia au deportat pe 5/6 Iulie 1949, după datele oficiale, 11.293 familii de români basarabeni, noi, românii din România, am dus în Siberia românească peste 60.000 de mii, expuși la exterminare. Acolo au stat între 4 ani, unii ajungând până la 10 ani. Acasă li se distruseseră totul. Pe acest Bărăgan au continuat să se scurgă forțat, tot români mânați de români: din munții Apuseni, care erau doar bănuți că sprijiniseră luptătorii din munți; familiile și sprijinitorii partizanilor din munții Semenic; cei din Bucovina care se opuseseră colectivizării, ca și frații lor din Arad și Bihor; cei din jurul Belișului, unde se făcuse un lac; cei din regiunea Vașcăului, unde rușii au început exploatarea uraniului, familiile din Dobrogea și multe alte categorii, dar cea mai importantă este cea a deținuților eliberați și aduși la "odihnă" până la arestarea viitoare din 1959.

Legătura permanentă a țăranului cu locul de baștină este redată în "Epilogul" de la pag.184, din "Rusalii -51", scrisă de Viorel Marineasa și Daniel Vighi: Peste două decenii, trei bănațeni încărcăți cu rucsacuri burdușite coborând la Băile Herculane, întrebați unde merg, răspund cu smerenie:

"II ADUCEM PE AI NOȘTRI DIN BĂRĂGAN.

LE-AM SPĂLAT OASELE CU VIN ȘI ACUM ÎI ADUCEM ACASĂ."

Doamne iartă-i !

"..De când tot stau și-aștept pe aspre plaiuri un vis olog și o dreptate ciungă,

.....

De veacuri îmi tot pun în sac oftatul și toamna plec la vale prin vâlcele..."

Pe acesta MOȚ l-a ajuns și năpasta comunistă, că răspândit pe cele 8 raioane : Huedin , Cluj , Câmpeni, Brad , Alba , Beius , Trda și Gurahont , să nu mai poată pleca cu cercuri și ciubere pentru că stăpânirea îi luase toată "sărăcia". Cu cotele de lapte, lâna și papușoi, pe care nu-l mai putea cultiva pe râpele date în schimbul pășunilor și ochiurilor de verdeață răsădite printre stânci, îi adusesese "bogăția".

În loc să macine pentru mămăliga copiilor era el măcinat de foame și bolile promiscuității în care trăia.

În Iunie 1951 când frații lor, țărani din Banat, erau duși cu vagoane în Siberia românească, ei au pornit singuri la vale, cu mic cu mare, după datina străbuna, să ceara foi de transport pentru lemne, fireze pentru lucru, sare, gaz, ulei, zahăr chibrite pentru casă și sălașe, pentru a-și crește copiii și a-și târî zilele.

Unii mai întreprinzători plecaseră cu geamuri la oraș ca să aducă, nu bani, ci bucate pentru gurile flămânde ce-i așteptau acasă.

Nemulțumirile și abuzurile din partea funcționarilor s-au adunat și au îngroșat partizanii din munte.

Primul secretar al raionului Câmpeni raporta ca a văzut în câteva case de moți ca se mâncau - buruieni - și erau câte 7 până la 10 copii flămânzi, și cum spune tot poetul Radu Gyr:

"Curg zdrențele ca ploaia, ca o jale
peste ciolanele ce ies prin piele..."

Toate relele parcă special adunate peste el au dus la răbufnirea din Iunie 1951 când șuvoiul din munte nemaiputând fi zăgăzuit, au început să se audă strigându-și ofurile: vrem fereze, dați-ne foi de transport, dați-ne mâncare, vrem de lucru... Se dusesse vestea până sus, la CC. ca se înființaseră colhozurile pe date false și prin forțarea țăranilor.

După doi ani, în loc ca numărul lor să crească, se cerea desființarea la ce se făcuse numai pe nisip.

R a i l a

Monumentul de la Zagna-Vădeni

DOMNIA FRICII SE ÎNSCĂUNEAZĂ

Peste tot și între toți se instaurase teama de aproape și asupriți și chiar între asupritori, care de la spălatul rufelor pline de sânge, în familia lor artificial creată, au ajuns să o facă public și cu acuzații din ce în ce mai grave.

Singura monedă de parvenire era delațiunea.

Cei ce slujiseră unor principii ce apărau demnitatea și dreptatea, foștii magistrați, ofițeri superiori, intelectuali de renume ce depășise hotarele țării, erau aruncați în temnițe iar familiile ridicate și ele, luaseră drumul Canalului și lagărelor de munca în Aprilie 1951.

Cei de "mâna doua", înstăriții de odinioară, care nu militaseră prin partide, umblau cerșind posturi de hamali sau încărcători de vagoane. Alții ce găsiseră câte o mârtoagă, făceau pe căruțașii la treburile casnice(lemne, cărbuni, legume), sau pe șantierelor de construcții cărând pământ și materiale.

Toți trăiau cu frica zilei de mâine.

Loviturile date țăranimii nu reușiseră să o îngenunche și au recurs pentru a doua oară în 5 ani la o nouă reforma monetară.

Mergând pe drumul sărăcirii populației, ca la răsărit de Nistru, conducerea comunistă, hotărând încă din August 1951 să treacă la reforma monetară, a dat indicații ministrului de finanțe să reducă ritmul încasării impozitelor(care acopereau în mare parte cheltuielile bugetare), urmând ca acestea să fie luate în moneda consolidată, făcând în primul rând pe țărani să mai fie jupuți.

Prin preschimbarea banilor din 28 Ianuarie 1952, țăranii iar erau furați de stat fiindcă nu li se preschimba decât o sumă derizorie. Cu trei zile înainte avuseseră grijă să dea 2 decrete:

Nr.13/25-01-1952 prin care se stabilea regimul vânzării produselor agricole de către producători ,și

Nr.D.36/25-01-1952 prin care se modifica impozitul agricol.

Mergând spre pauperizarea țăranimii înstărite, prin Decretul 125 din 31 Mai 1952 s-a anunțat majorarea impozitului cu 50% pentru chiaburi.

Țărănimea se găsea în fața unui nou asalt pentru a o distruge. Dar perfidia comunistă a scos la iveala lupta dintre clanurile de conducere pe spatele țăranimii, în folosul unora din CC al P.M.R

Aceștia, prin plenara din 26-27 Mai 1951, au trecut la înlăturarea lui Vasile Luca, Anei Pauker și Teohari Georgescu din conducere, arătându-le drumul subsolului din MAI.

Gheorghiu Dej cu clica lui au trecut la pregătirea unui proces după modelul stalinist, făcându-i răspunzători de dezastrul economic deliberat și în subsidiar relevând ca toți fuseseră agenți informatori ai vechii siguranțe. Mai reieșea că Vasile Luca fusese membru al partidului bolșevic din URSS, până în 1946 deputat în Sovietul Suprem URSS și tot timpul războiului ca cetățean sovietic lucrase în Direcția politica a Armatei Roșii.

În România se făcea vinovat de favorizarea elementelor chiaburești, ca pe 8-03-1951 a anulat datoriile către bănci ale foștilor fabricanți și moșieri, ca diminuase impozitul celor înstăriți (chiaburi) și mărise prețul la achiziționarea produselor agricole favorizându-i că n-a redus ritmul încasărilor agricole înaintea reformei monetare și altele, iar între cei trei proscrisi era o solidaritate, și exercitarea presiunii și torturilor asupra țăranilor s-ar fi datorat lor.

Acuzat de sabotarea reformei monetare și a politicii financiare, V.Luca încercând să se apere a spus că în politica economica a fost îndrumat și ajutat de consilierul sovietic Dobrohotov, fapt ce l-a "enervat" pe Dej care i-a replicat că este o "calomniere a tovarășului sovietic".

"Nevinovatul" Dej uitase că în 1950 la Constanța strigase ca "acolo, la Canal va fi mormântul intelectualității românești".

În timp ce se juca această tragi comedie, se continuau deportările din valea Crișului, unde se accentua extragerea de către ruși a uraniului românesc și transportarea lui în URSS;

Țăranii care nu păstrau secretul exploatărilor, în urma delațiunilor, erau ridicați, duși la Vașcău, pe 19 Mai 1952 și apoi pe Bărăgan, în domiciliu obligatoriu. Și în acest an, 1952, s-au scurs spre bordeiele din Bărăgan încă 2-3000 de țărani.

Începând din Iulie 1952 până în noaptea de Sf. Mărie a anului 1952, încă un val uriaș s-a ridicat din țară, rostogolindu-se spre lagărele de exterminare ale Canalului. Intr-adevăr de exterminare fiindcă, în rostogolire, a adunat pe toți care mai erau în viața după 1 Decembrie 1918 și ocupaseră funcții de prefecti, primari, notari, administratori financiari, pretori, perceptori sau orice funcție administrativă. Au fost aduși ca să nu moara acasă, unii având vârsta de 90 ani și se sprijineau în bețe de lemn, pentru că bastoanele le fuseseră confiscate.

Odată cu aceste personalități care au făcut cinste organizării României după primul război mondial, în ziua de Sf. Mărie au fost arestați sute de preoți, alte sute de învățători și țărani înstăriți care făcuseră cinste satului românesc, învinuiți cu toții ca sunt instigatori ai procesului colectivizării care nu se poate înfăptui din cauza lor. Toți aceștia, în număr ce poate a depășit cifra de 10.000, au fost împărțiți în două categorii: cei din Moldova, Bucovina și regiunea Galați au ajuns la Capul Midia, iar ceilalți de la Satu Mare, culeși până la Oltenița au ajuns la Galeș, Poarta Alba și Peninsula, într-adevăr centre de exterminare.

Erau socotiri instigatori, fără altă motivație penală și au fost condamnați administrativ cu pedepse trecute în luni, nu în ani.

VINOVAȚI FĂRĂ VINĂ

De fapt această calificare se poate da tuturor arestaților de regimul comunist după 6 Martie 1945, în scopul instalării regimului de nenorocire națională, comunist.

Situația țării, ajunsă pe mâna unor necalificați în conducere și care erau împinși de la spate de consilieri sovietici, s-a degradat într-un mod înfiorător. Și în acest an 1952 era țara la margine de prăpastie și datorită sarcinilor excesiv de mari cerute de URSS pentru înscenarea războiului din Coreea și care ajunsese la faliment.

Acum și în România se căutau țapi ispășitori știindu-se că în lucrarea faraonică -Canalul Dunare -Marea Neagră - se făcuseră investiții peste puterile bugetului, urmărindu-se prin acest proiect să se folosească utilajele perimate ale URSS, vândute sau închiriate la sume fabuloase și desigur care trebuia să fie mormântul intelectualității române și mai ales al țărănimii.

Vinovații de acest dezastru trebuiau inventați.

În primăvara lui 1952, Alexandru Draghici susținea că la canal este un "regim boieresc", că se manifestă multă bunăvoință față de deținuți care trăiesc mai bine decât ostașii care îi păzesc, datorită lipsei de control al conducerii MAI."

Paralel cu instrumentarea procesului celor trei (Ana, Teo și Vasile), s-a constituit o comisie cu Alex. Draghici, Iosif Chisinevski, generalii Gheorghe Pintilie, Alexandru Nicolschi, Vladimir Mazuru, șefii de direcție Mișu Dulgheru, Gogu Popescu și Garabedian, iar din partea sovietică consilierii Mihailovici, Tiganov și Maximov, care a dispus să se facă urgent un proces public și Chisinevski a comunicat ca Dej îl vrea cât mai repede și până la 1 Sept. 1952 să fie condamnați vinovații.

Chiar în noaptea respectivă au început arestările și pe 1 Sept. 1952, în procesul înscenat, s-au pronunțat 5 condamnări la moarte din care 3 au fost executați, iar pe 17 Sept. 1953, după 1 an sentința a fost casată.

Vinovații au fost uciși, multe zeci de mii, în marea majoritate țărani au fost exterminați prin muncă forțată inutilă, iar adevărații vinovați, care au condus aceste operațiuni au rămas în continuare să extermine cât mai mulți.

Dovedindu-se inutilitatea lucrării, pe 19 Iulie 1953 s-au închis lucrările Canalului, rămânând deschise și în funcție alte centre de genocid.